

Ti snovi,
kao da bez
njih ne
postojimo.

TI SNOVI, KAO DA BEZ NJIH NE POSTOJIMO.

Ovu priču počinjem pisati već treći puta. Nije to obična priča. To je placebo priča, ali ne u pravom smislu te riječi, nego u iskrivljenom. Iskrivljenom jer nema veze s istinskim medicinskim značenjem. To je bajkovito-istinski-prozni događaj koji se meni dogodio u zoru današnjeg (*sada, tj. danas već su prošla par takvih jutara, op.a*) dana. Prekrasnog jutra koje bi trebalo doživjeti svakog dana. Puno toga propuštamo. Bolje nam se zalokati u birtiji i čoriti do osmice i kao svaki prosječan građanin ove zemlje otići u takvom stanju na posao. Ali ja nisam to napravio. Ovog puta je kod mene priča malo drugačija. Jutros u šest sam trebao odvesti mlađeg sina Jakšu na autobus jer ide sa svojim klubom na tjedan dana u Savudriju. Pripremajući se za dizanje u pet sati otišao sam spavati u 23:00.

Sve je pripremljeno idealno. Temperatura 23 stupnja, spavam u Jakšinom krevetu, jer je mladi čovjek izrazio želju spavanja s majkom. Spavam sam. Liježem otuširan. Idealka. Još da upotpunim doživljaj, rastežem se kao da sam već u polu snu. Gasim svjetlo. Spavam. Palim svjetlo. Gledam na sat 23:05. Jebi ga, ja se odmorio. Odmoran se dižem, ne mogu

spavati. Kad sam otišao spavati prije ponoći? To trebam pitati Boki. Ona vjerojatno zna i datum za jedno od mojih doteturanih šetnji iz Kaktusa. Tada jedino. Tako odmoran, laganim koracima, da me ne skuže, spuštam se stepenicama dolje. Jedino me svijetlo živcira koje se pali na senzor, ali sam ga već prije smanjio na 25% snage, tako da sam prošao neometajući ih u njihovom potonuću u beskraj.

Što sad. TV ne gledam. Potiho puštam glazbu. Pustim ploču po čefu i pljugica na balkonu uz lagano premetanje misli s jedne hrpe na drugu. Nema ih puno. Kasno je. One odu spavati nevezano što sam ja budan. Palim laptop. Napravim nekakvog korisnog posla. Par montaži što bi sutra trebao tiskati. Što ću sad. Mijenjam ploču za ploču. Prazne glave i dalje sjedim na balkonu i ne mislim. Samo jebeno udišem taj crveni Marlboro punim plućima koji mi toliko paše da bi jednu sažvakao. Ups....evo trojke na satu. Ja kao čigra. Vrijeme je za kavu. Napravim si jednu, dalje slinim po tim filterima i neumoljivo punim pepeljru. Ups...evo i četvorke. Šta sada. Dilema. Ići spavati ili pričekati još sat i probuditi malca. Terapiju sam preskočio da bih se mogao ustati, jer da nisam imao da bi poplavu suza u kući. I nesretnog sina što nije stigao na na putovanje života. Nedopustivo. Ipak se odlučujem za ići leći. Liježem misleći da ću odmah utonuti u

labilan san i petica je tu kroz koju minutu. Liježem i neki pas, po zanimanju nije čuvar nego vjerojatno operni pjevač ili rock zvijezda, uštimava svoj glasić i to bez prestanka. Dižem glavu i pogledam mobitel. Velikim boldanim brojkama stoji na njemu 4:23. Vjerujući u teoriju brzog spavanja, nastavim dalje uz prekrasne zvuke, sada već, omiljenog mi pjevača pod balkonom. Nestajem. Crnilo se spustilo.

Kreće taj placebo. Brzo spavajući u tebi se proces svega odvija brzo, hrkanje, disanje, san.... Nemoguće je da se u tako malo vremena u ljudskom mozgu odigraju tolike priče. Sanjam sebe kako se budim ispod ogromne masline, ne znajući gdje sam. Obučen u bermude cvjetnog uzorka koja je popraćena s isto tako šarenom havajskom košuljom. Sandale, kožne na nogama s vezicama da ne mogu skliznuti sa stopala. Pogledam se i skužim još i slamnati šešir pored mene. Još jednom se pogledam izgledam kao američki klaun koji je došao vidjeti tople krajeve Europe. Isprva misleći da sam tu završio doteturajući iz nekog noćnog bara, ne osjećam nikakav mamurluk. Upravo suprotno. Pun sam energije i naspavan. Krećem prašnjavim putem pokušavajući po suncu shvatiti koliko je sati. Sunce je već žarilo. Jedno sam bio siguran da je jutro iza mene. Moje izviđačke sposobnosti sam ostavio za kasnije i nastavio dalje. Kada sam došao do puta s kojeg

se protezao pogled na morsku pučinu i obližnje mjesto nešto mi u tom pogledu nije šimalo. More je kako treba biti, ali na moru su brodice, koje su mi bile starinskog oblika. Toliko stare kao da je naša viška falakuša nova gliserčina netom porinuta u more. Misleći da je u pitanju neko događanje lokalne turističke zajednice, ne obazirem se previše znatiželjno. Sada sav već poprilično žedan. Zamislim si hladno pivo na prazni morski želudac. To samo mi možemo shvatiti, tu tekuću hranu svakog muškog primjerka s iole muškosti u sebi. Okrećem pogled i zagledam se, koliko mogu sa svojim već potrošenim očima i vidim to mjesto iz kojeg se čuje žamor, ali puno toga fali. Opet sebe promatram s dozom nevjerice da sam ja baš takvu obleku izabrao. Pogotovo sandale. Nešto grozno, ali udobno. Dignem pogled, nema asfalta samo kaldrma bez itkog auta. Čekaj malo!? Kako to? Pomislim da se snima film. Da. To je to. Gladijator treći ili četvrti dio. Ne znam koji je po redu.

Spuštam se u mjesto dosta strmim putom i već pred ulaskom ispred mene se pojave dvojica statista u jebenim oklopima usred te već pojačane žege. Rekoh: "Dobar dan!". Oni se pogledaše i bez riječi me zgrabe sa svojim ručerdama veličine manje lopate i odignu od poda da ja kao, sada zbilja kao klaun, šamaram sandalama u prazno. Ljutim se

ja na njih hrvatskim rječima da odjebu od mene i puste me na miru. Znao sam i karate. A šta mogu, kad sada ništa ne mogu. Ulazimo kroz kameniti ulaz u mjesto. Sada me više nije zanimalo što me oni nose nego gledajući uokolo, neprijemčujem niti jednog čovjeka ili ženu normalno obučenog. "Fuckig shit" pomislim u sebi, pa ne mogu biti svi statisti i vraća mi se misao na ovu dvojicu oklopljenih kretena koji me nose u prvcu gomile. Pomišljajući uz već bolne grimase, k'o tu koga sada jebe. Gdje sam ja to? U tom žamoru glasa-va meni nerazumljivih koje ne znam niti raspoznati još više padam u nevjericu premzanu strahom, kao šnita paštetom. Skupjam snagu da ih cimnem, otrgnem se i pobjegnem. Ne mogu to napraviti bilo kada. Moram razmisliti i dočekati taj trenutak. Barem da jedan od njih pogleda nesvjesno i misli mu na trenutak odlutaju, a ja tu priliku iskoristim za bijeg. Oni me nose ujednačenim koracima kao da su to ranije istrenirali taj svoj hod. Ne znam koliko će to još trajati i kuda me nose. Ali osjećam da mi ponestaje vremena da kalkuliram i čekam taj trenutak, nema ga, kad su njih dvojica kao jedan. Bez riječi znaju točno što treba. Panika me polako počela stiskati od sandalica preko luleka pa sve do titare. Ali opet mi nije jasno da ne vidim itkog normalnog da ga pozovem u pomoć. Sada već polako shvaćam da nisam uljez na nikakvom snimanju Gladiatora. Jebi ga. Kud puklo da puklo. Znam da

imam snage samo za jednu šansu. Brojim u sebi 5, 4, 3, 2, 1. Jebi ga idem iz početka. Nisam imao muda. Krećem ponovo 5, 4, 2 i počnem se koprcati kao mrena na suhom. Zbunio sam ih. Jesam. Koliko god bili jaki pod tim oklopiima su nespretni. Uspio sam. Jedino što je dobro ispalo, a nije bilo planski da u trenutku kada sam se otarasio frendova gomila ljudi upravo nabasala na nas. Pobjegao sam u tu masu, tražeći skrovito mjesto, a da ne privlačim pažnju na sebe u jebenoj havajskoj košulji i cvjetnim bermudama. Još bi sandale i prošle. Što sad? Kako imam trunku nečega u svojoj glavi tipično za špijunske filmove i knjige. Moram se izgubiti u toj masi. Ali nikako ne spadam tu. Niti po svojoj lapi, kraj njih muških koji su ošišani na nulericu, a obleku da ne spominjem.

Sakriven iza zaprežnih kola puna neakvim smrdljivim drangulijama. U biti sve je smrdjelo. Razmislim da su mi opcije svedene na minimum. Jedino čega se mogu dokopati to su stare jutene vreće. Šta ću s jebenim vrećama. Trebaju mi hlače. Još nesvjestan bijega, srce mi kuca sto na sat. Pogledam malo staloženije vireći jednim okom iza zaprežnih kola, vidim da su svi u jebenim suknjama. I muški. To je to. Pomislim. Jednoj vreći poderem dno, a kod druge proderem za glavu i ruke. Nije zadnji krik mode, ali meni jedini dostupan.

Napravim obleku još premezan strahom, oblačim se i izlazim iza kola na ulicu. Vidim da sandale ljudima prve upadaju u oči. Ja im nisam bitan. Vraćam se iza zaprežnih kola, skidam sandale, nabacim prašnjavu šminku s poda na svoje oznojeno lice i ponovo izlazim. Sada me nitko ne vidi. Kao da ne postojim. Pomislim. Gdje bi popio nešto. Ono pivo s početka se pretvorilo u bilo kakvu tekućinu samo da je nađem. Vidim konje. Tu mora da je i pojilo. Dolazim do konja koji seru tamo gdje stoje i stanem u najveću balegu koju sam ikad vidio. Kako to nisam primijetio. Divno, sad sam zbilja jedan od njih. Autohton. Samo da doznam tko su.

Sada me preuzela ljutnja kako mi je nježno balega prolazila između prstića na stopalima, ali me popušta onaj premazani strah, ona pašteta. Tamo, kako sam pretpostavio, bilo pojilo s tekućinom boje, nema takve. Sjetih se kaubojskih filmova i ako konj neće piti, znači da nećeš ni ti. Oni su je pili s guštom. Ja uronih glavu, otpijem par gutljaja te tekućine koja mi je toliko pasala da sam zaboravio na boju, miris i okus.

Krenuvši dalje, stalno se obazirući na vojnike i očekujući njihovu potjeru za mnom, nisam ništa primjećivao. Nastavio sam dalje ne znajući kuda po tom mjestu, selu, gradu ne znam kako bih to nazvao. Još uvijek sit i znatiželjan, oslo-

bođen straha nailazim na skupinu od petnaestak ljudi koji skupljeni u krug prate jednog koji igra nekakvu igru. Probi-
jem se da vidim. Kad ono nešto slično našoj poklapa. Gledam
i nevjerujem. Ali u mojoj nevjerici ih kužim. Kužim da su
prozirni i mislim da bih mogao, samo da imam s čim, odi-
grati jednu. Kako da to izvedem. Nikako. Ne znam beknuti
niti jednu riječ niti isto tako razumjeti. Proradi kliker. Ja sam
bogalj, njem i gluh. Veliki je to žamor, ljutnja onih koji izgu-
be i sreća onih koji pobjede i osvoje taj zlatnik ili dva. Igraju
dalje. Prvi do mene uloži, a ja ga taknem pokazivajući mu u
kojoj se posudi nalazi ta kuglica napravljena od blata. Neo-
bazirajući se previše na mene meštar pokaže na drugu i gubi.
Bio sam u pravu. Ide igra dalje. Ja opet, pametan, pokazujem
gdje je sigurnio. On prihvaća moj prijedlog. Polako se diže
glinena posudica i ispod nje. Ništa. Kroz najviše jednu se-
kundu osjetih projektil koji me sruši na pod i kao da se iskr-
can na Normandiju cijela četa ubija sve u meni. Ostavši ležati
s jedinim i trenutno najdražim prijateljem, prašnjavim po-
dom, nepokretan od zadobivenih udaraca netko me silovito
okreće uz moje bolne grimase kao da me pregazio bager. Evo
ih moja dva frenda s početka. Ja toliko sjeban da im se preda-
jem kao krpa s kojom je čistačica Božica obrisala cijeli jedan
kat Siđine škole. Sada me ne nose, nego vuku. Ja pognute
glave, natečenih očiju želim samo zagrliti taj pod i uskoro se
to i dogodilo. Bačen u neku čeliju....

Nešto zvoni. Moj mobitel. Petica je tu, a ja ne znam gdje sam. Tu se događa taj placebo efekt. Gdje sam? San kao da je još uvijek prisutan. Vidim samo na jedno oko. Kako mi je drugo malo upljeno u tih tridesetak minuta sna mi su se uspjele napraviti krmelje da mi je zatvoreno kao od dobivenih udaraca. Ne mogu ga otvoriti. Nevjerica je još prisutna. Toliko uvjerljiva. Ne znam kada sam se osjećao toliko nemoćan, da li od sna ili neispavanosti. Osjećam se kao da sam se probudio iduće jutro u toj čeliji. Teturam očekivajući udarac kao da budam sanjam. Sjedam na stepenice, da dođem sebi. Uto dolazi Boki sva izvan sebe, kao svaka majka koja šalje dijete na put. Prevrće po glavi je li sve stavila uz popis koji je jučer cijeli iskrižala. "Šta ti je? Što tu sjediš?", upita. "Duga priča, ali imao sam ih, imao. Najebali bi svi od reda". Samo je produžila svojim putem, klimajući glavom i odmah mi dajući uputstva da idem probuditi malca. U meni se javlja velika želja za nastavkom sna. Polako i drugo oko vidi sve manje svjetlosti od rasvjete. Ostajem dalje na istom mjestu naslonivši se na gelender i polako tonući u san. Dobivam udarac, lagani. "Što sam ti rekla?", a ja sam pomislio da su me došla posjetiti moja dva frenda. Otvaram to jedno oko uz povik: "Idem, jebemu!". Dižem malca koji još sniva, ali po licu vidim, da je nešto lijepo. Stavljam ga u dnevnu na garnituru, a on i dalje spavajući meni nabija ljubomoru da sam samo malo zasjeo u

moju foteljicu i ponovo vidio taj toliko željeni sumrak ispred
mojih očiju. Sada već odlučan za nastavak te priče. Da im
tata pokaže zube, makar su svi viši za glavu od mene. I onaj
najmanji. Veliki neki ljudi. Opet vriska, kao da su me bacili
u prepunu arenu da se borim sa neviđenim zvijerima. Teško
dolazim sebi. Još uvijek u nevjerici. U polusnu. "Trebamo
krenuti", govori Boki. Ubacujem kofer u auto i vozimo Jakšu
na bus ispred Ribara. Tu sam se već sastao sa sobom. Ispra-
ćamo malca i vraćamo se kući. Boki odmah kreće za Virovi-
ticu, poslovno. Ja ću još malo prileći. Kako sam legao, tako
sam i zaspao. Trgnuvši se za posao pogledam na sat 11:34 i
pet propuštenih poziva. Niti Boki zna da sam odspavao samo
tridesetak minuta, a majka zabrinuta što joj je sa sinom. Jav-
ljam se i kažem da me malo bacilo. I da ću sada u radionu.
Nakon desetak minuta zvoni mobitel i dobivam prijedlog
koji objeručke prihvaćam. Nemoj sada ići raditi jer je u hali
sigurno pakao od vrućine. Ići ćemo svo troje ujutro, pa ćemo
ti pomoći. Ja još ne razbuđem rekoš dobro, pametno ste se
toga sjetile. To je bio dan prije Gospe. Tako da ću poravnati
zacrtani posao kroz taj neradni dan.

San se nije nastavio, ali poznavajući mene, znate da bi
ih sve satio od batina više ne Russell Crowe u svim Gladija-
torima, zajedno. Nekada su ti snovi lijepi, nekada puni avan-

tura, ali nekada i oni neizdrživi koji ti određuju taj dan. Meni se posrećilo da sam proživio onaj koje najviše volim sanjati. Avanturistički.